

Les pensees de

Rotterdam

Je hond mee op vakantie naar de Provence? Met de auto, met het vliegtuig? Een lastige keus. Schrijver Royan van Velse overlegde met zijn Plouf die eigenlijk tegen vierwielers én gedoe in de lucht is. Het werd toch vliegen. Voor een heerlijk avontuur aan de Côte. 'Weet je wat, schrijf er lekker zelf over', vond zijn baas toen ze weer thuis waren.

Tja, ik probeerde mijn baasje toch maar te gebaren dat ik een waterhond ben en geen vlieghond. Daarom heb ik zwemvliesjes tussen mijn tenen en geen vleugeltjes. Maar nee, ik moest en zou met hem mee naar Rotterdam Airport. Pfff. Je kunt er niet eens fatsoenlijk plassen met al die stenen vloeren. Ik

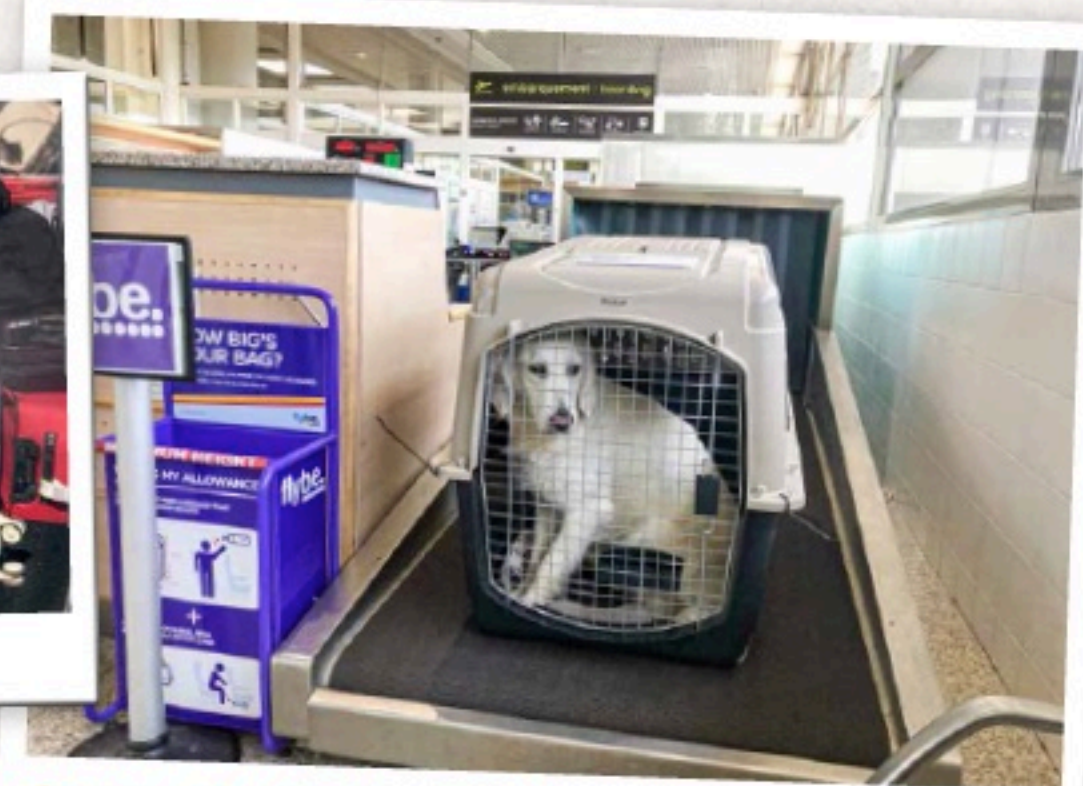
kan niet goed tegen autorijden, dus is er voor mij besloten dat we met het vliegtuig naar de Provence gaan.

Leuk zo'n vliegveld. Allemaal mensen maar geen hond te zien. En na allerlei papiergedoe moesten we door de security-check. Zelfs ik, de witte onschuldzelve, moest door een poortje waarbij het alarm meteen afging. Inderdaad, een mooie rode halsband valt dan wel op. Toen moest de band af en mocht ik er nog een keer doorheen. Dat was een mooi moment om het hazenpad te kiezen. Niet voor

lang trouwens want mijn baasje had mij zo weer te pakken. Dit was eigenlijk best gemakkelijk. Daarna moesten we wachten tussen rijen mensen en nog steeds was er geen stukje gras om even lekker los te lopen.

'Ik werd op een kar geladen'

'Toulon-Hyères' werd er ineens aangekondigd en iedereen kwam in beweging. Uit mijn ooghoeken had ik al zo'n verschrikkelijke bench zien staan met mijn naam erop: Plouf. En ja hoor, ik moest erin. Ik heb me nog wat verzet, alle poten gespreid, maar het baasje wist daar wel raad mee. Ik ging de speciale luchtvrachtbench in, het deurtje ging dicht en ik werd op een kar geladen door twee mannen die me naar een wit met groen vliegtuig brachten waar ik op een lopende band werd gezet en in het laadruim belandde. Dat bevond zich vlak voor de vleugel. Het luik ging dicht en het werd donker. Ik ben maar gaan slapen totdat ik na twee uurtjes door een harde bonk werd gewekt. Niet veel later werd ik bevrijd.

Heel zielig kijken op het vliegveld van Hyères

Plouf

Op reis

Vliegen naar
de Côte d'Azur

Elitair hondje uithangen in het restaurant

'Op de lopende band, dat was pas leuk'

Ik werd in Hyères uit het vliegtuig gehaald en op de lopende band gezet. Dat was pas leuk. Ik ging staan en al kwispelend en met de tong uit de bek zag ik al die mensen angstig naar hun koffers zoeken. Heel lang bleef ik niet op de lopende band want al gauw tilde mijn baasje samen met iemand de bench op en mocht ik eruit. Ik kon iedereen weer

begroeten en heel veel mensen kwamen me aaien. Opeens stonden daar maar liefst vier mensen van de douane in indrukwekkende uniformen. Allemaal voor mij. Ze wilden mijn dierenpaspoort even zien en toen mijn baasje met ze begon te praten kreeg het veel meer de toon van voorlichting en interesse dan van controle. Ik mocht zelfs tegen ze opspringen. Ze vertelden over allerlei kwalen die mij hier aan de Middellandse Zee kunnen overkomen: enge muggen, zandvlooien, hartwormen. Bah!

Zielig kijken - Île du Levant

Spannend! Voorop de boot

Genieten van het Midditerraanse uitzicht

'Wat een lawaai op dat eilandje, cigales!'

Eerst nog een taxi naar Le Lavandou en vervolgens de boot naar Île du Levant om dan toch eindelijk vakantie te gaan vieren. Wat een heerlijke oversteek maar wat een lawaai op dat eilandje! Allemaal cigales. En die domme beesten vliegen nog regelmatig tegen je aan ook. Jammer genoeg heb ik er niet één kunnen vangen. Ik werd voorgesteld aan

allerlei mensen. 'Plouf'. Dan lachten ze en antwoordden ze in de trant van 'ah oui, un chien nageur'. Laat ze maar lachen. Ik vond de Côte d'Azur helemaal prima.

Het leven daar bestaat uit dagenlang genieten van het warme en heldere water, steentjes opduiken van de bodem, op andere mensen klimmen in het water, wat opdrogen in de zon en dan weer uitrusten in de schaduw. Ik mocht zelfs mee op de boot met duikers. Het baasje verdween dan wel een uur lang onder water wat ik toch

Stoer doen aan de bar

Duikhond

wel raar vond. Als ik hem weer zag mocht ik het water in om hem te begroeten terwijl hij het maar had over de mooie vissen die hij gezien had. En ik dan?

'Ik ben tenslotte een rashond'

Maar wat echt Côte d'Azur is? Vier weken lang lekker op het terras zitten met mijn eigen drinkbak met een pastismerk erop. Een zonnebril op om niet herkend te worden en mij te onderscheiden van die andere hondjes. Of brutaal op de bar klimmen met een hoed op om minder op te vallen. Lekker elitair en snobistisch doen dus. Ik ben tenslotte een rashond. Iedere bar en elk restaurant heette mij welkom, zolang ik me maar bleef gedragen. Af en toe mocht ik dan als beloning wat eten ook.

Op het eiland Port-Cros ben ik ook een paar keer geweest maar daar moest ik wel steeds heel streng aan de

riem. Op het naturistische Île du Levant dragen de mensen zelf al helemaal niets dus daar mocht net als bij hen ook bij mij het laatste kledingstuk af en toe uit. Lekker zonder riem, lekker vrij.

Het was wel jammer om weer terug te gaan na al die avonturen. Maar ik kan het elke andere hond aanraden: ga lekker met je baasjes mee naar de Provence. Op een afstand van twee uur vliegen hebben jullie samen de meest prachtige vakantie. En het is er echt geen 'vie de chien'. ●

Royan van Velse is opgegroeid in Frankrijk en keert elk jaar terug naar de Var. Schrijver en fotograaf, werkzaam in de gezondheidszorg. Zijn boek 'Het Koningszwaard' speelt voor een deel in Zuid-Frankrijk.

